že zaměstnání to samo o sobě mohlo by tvořiti zdroj samostatné existence a jest v organisaci závodu, kde se vykonává, zaměstnáním vedoucím.

Mohlo proto i u Pia S. zaměstnání obchodvedoucího býti jeho zaměstnáním vedlejším, a šlo by jen o to, zda v jeho celkové hospodářské nebo sociální situaci bylo zaměstnáním podružným.

Po této stránce srovnával žal. úřad příjmy plynoucí mu jako pensistovi a jako obchodvedoucímu a shledávaje převahu na straně příjmů pensijních, uznal jeho zaměstnání obchodvedoucího za zaměstnání vedlejší. — Stížnost vznáší tu jedinou výtku, a to — jak uvedeno již nahoře — výtku vadnosti, kterou shledává v tom, že stěžující si gremiální pojišťovně nebyla dána v řízení příležitost přezkoumati správnost zjištění žal. úřadu o výši pense Pia S. Tohoto postupu ovšem žal. úřad nezachoval, leč postup ten nemůže v konkrétním případě přivoditi kasaci nař. rozhodnutí, když stížnost ani netvrdí, že zjištění žal. úřadu, že pense ta činí 2.297.50 Kč měsíčně, neodpovídá skutečnosti. Jest proto přes uvedenou výtku přejíti bez dalšího zřetele.

Č. 10.716.

Pojištění nemocenské. — Řízení správní (Slovensko): * Předpisem článku 8 odst. 1 organisačního zákona (č. 125/27 Sb.) byl § 156 zák. čl. XIX:1907 v tom směru derogován, že o odvolání z rozhodnutí okr. úřadu ve věcech nemocenského pojištění nerozhoduje již min. soc. péče, nýbrž zem. úřad.

(Nález ze dne 18. září 1933 č. 12.407/32.)

Prejudikatura: opačně Boh. A 9399/31.

Věc: Nemocenská pokladna československých státních drah, zastoupená českou finanční prokuraturou v Praze proti ministerstvu sociální péče o nemocenské pojištění.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem ze 3. prosince 1924 vyrozuměla okresní dělníky pojišťující pokladna v K. Masarykovu léčebnu v K., že byly podle zák. čl. XIX:1907 předepsány za zaměstnance této léčebny nemocenské pojistné příspěvky do 31. října 1924 částkou 44.966 Kč a že částka ta je podle § 17 min. nař. 4790/1917 splatná do 8 dnů po doručení u okresní dělníky pojišťující pokladny. Z tohoto výměru se odvolalo min. želez. v zastoupení státní správy železniční a nemocenské pokladny čsl. státních drah, jejímž zařízením jest Masarykova léčebna, a to přímo u okr. úřadu v Kežmarku, který pak výměrem z 24. února 1925 odvolání zamítl a platební výměr z důvodů věcných potvrdil.

Min. soc. péče však nař. rozhodnutím k odvolání min. žel. výměr okr. úřadu zrušilo pro nepříslušnost s tímto odůvodněním: »Podle ustanovení § 18 min. nař. č. 4790/1917 o rozkladě proti platebnímu příkazu rozhoduje předsednictvo pokladny. V tomto ustanovení je vyslovena kompetence předsednictva pokladny a nebyl proto okr. úřad příslušný,

aby o rozkladu proti platebnímu příkazu podle cit. paragrafu sám vydal rozhodnutí. Příslušný instanční postup v této věci jest tedy zaříditi.«

Maje rozhodovati o stížnosti do tohoto rozhodnutí, musil nss z úřední povinnosti řešiti nejdříve otázku, zda žal. úřad byl sám příslušný, aby jako stolice odvolací přezkoumával v kterémkoli směru rozhodnutí okr. úřadu.

Po této stránce uvážil nss, že před účinností organisačního zák. č. 125/27 nebylo lze min. soc. péče upírati kompetenci, aby ve věcech nemocensnkého pojištění podle § 156 zák. čl. XIX:1907 ve znění § 23 vl. nař. č. 199/22 působilo jako bezprostřední stolice instanční, rozhodující o odvolání proti výrokům okr. úřadů. Otázkou jest, zda tato působnost min. soc. péče zůstala zachována vzhledem k předpisům cit. organisačního zák. po 1. červenci 1928, kdy uvedený organisační zákon nabyl na Slov. a Podk. Rusi účinnosti.

V té příčině jest přihlédnouti k ustanovení čl. 8 cit. zák., jenž stanoví v 1. odst., že pokud opravný prostředek není vyloučen, lze se odvolati z rozhodnutí (opatření a nálezů) okr. úřadu k zem. úřadu, a rozhoduje-li tento úřad sám v prvé stolici, lze se odvolati z jeho rozhodnutí (opatření) k příslušnému min. Zkoumati pak jest, zda tímto předpisem nebyla kompetence min. soc. péče, založená na § 156 zák. čl. XIX:1907 a na § 23 vl. nař. č. 199/22, přesunuta na zem. úřad.

Zabývaje se výkladem tohoto ustanovení, vyslovil nss v nál. Boh. A 9399/31, že jediným jeho účelem bylo omeziti pořad instancí na dvě stolice v případech, kde podle předpisů dosud platných rozhodovaly stolice tři, z čehož usoudil nss, že jím instanční pravomoc rozhodovati o odvoláních z výroků okr. úřadů v uvedených věcech nemoc. pojištění z min. soc. péče na zem. úřady přenesena nebyla.

Názor tento podrobil nss přezkoumání v adm. plenu z 22. května 1933. V souhlase s usnesením tohoto plena o významu cit. 1. odst. čl. 8 org. zák. přiklonil se nss k názoru, že nebylo jeho jediným účelem omeziti pořad instancí na dvě stolice v případech, kde podle dosud platných předpisů rozhodovaly instance tři, nýbrž, že v ustanovení tom jest vysloven zároveň další všeobecný princip o pořadu instancí politických tak, že je-li předmětem opravného prostředku výrok okr. úřadu, jest instancí odvolací zem. úřad. Nss přihlíží při tomto výkladu ke znění cit. 1. odst. čl. 8, jež určuje, že »lze se odvolati z rozhodnutí okr. úřadu k zem. úřadu«, kde tedy jest výslovně určeno, který úřad má vystupovati jako stolice odvolací, je-li předmětem opravného prostředku výrok okr. úřadu.

Jest proto v cit. ustanovení spatřovati ve zmíněném směru předpis, určující kompetenci úřadu odvolacího, a bylo jím pak derogováno všem dosavadním normám, podle nichž bylo možno odvolati se z rozhodnutí okr. úřadu k příslušnému min., takže za účinnosti čl. 8 odst. 1 org. zák. rozhoduje zem. úřad o odvolání z rozhodnutí okr. úřadu i tehdy, jestliže podle dosavadního právního stavu šlo o odvolání přímo na min.

V přítomném sporu bylo nař. rozhodnutí vydáno již za účinnosti organisačního zákona. V té době byl podle toho, co vyloženo, úřadem, příslušným rozhodovati o odvolání z rozhodnutí okr. úřadu, jediné zem. úřad, kdežto žal. úřad kompetence té již neměl. Rozhodl-li přes to, osobil

si kompetenci, která mu podle právního řádu nepříslušela, pročež bylo jeho rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 10.717.

Policejní právo trestní (Slovensko): * Pro posouzení skutkové podstaty přestupku § 120 přestupkového zákona (zák. čl. XL: 1879) je bez významu, dopustila-li se neopatrnosti také osoba, jež byla činem kladeným za vinu pachateli tohoto přestupku poškozena.

(Nález ze dne 19. září 1933 č. 14.675.)

Věc: Štěpán G. v Bratislavě proti zemskému úřadu v Bratislavě o neopatrnou jízdu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Rozsudkem policejního ředitelství v Bratislavě z 2. prosince 1930 byl Josef B. v Bratislavě na základě § 155 bodu 2 policej. trest. řádu osvobozen od přestupku neopatrné jízdy, případně srážky s cyklistou dne 28. června 1930 na V.-ské cestě v Bratislavě — — —.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání podané proti uvedenému rozsudku st-lem jako osobou poškozenou a potvrdil jej podle § 200 pol. tr. ř. — — — —.

Stížnost vytýká jednak, že žal. úřad nesprávně zjistil, že st-l jel před srážkou na kole na nesprávné straně ulice, jednak že — i kdyby bylo toto zjištění správné — měl přes to býti Josef B. uznán vinným přestupkem neopatrné jízdy, neboť přestoupil dopravní předpisy, které jsou striktní a kogentní a při jichž porušení nepadá na váhu neopatrnost osoby třetí.

Nss se zabýval nejprve námitkou posléz uvedenou.

Podle § 120 zák. čl. XL:1879, na jehož ustanovení se st-l ve správním řízení odvolával, žádaje v odvolání podaném proti osvobozujícímu rozsudku I. stolice, aby Josef B. byl uznán vinným na základě tohoto ustanovení přestupkového zákona, jest potrestati uzamčením do 3 dnů a peněžitým trestem do 100 Kč toho, kdo v městě anebo v jiných obcích rychlou anebo neopatrnou jízdou na voze anebo na koni vydá do nebezpečí osobu, nebo majetek jiných anebo poruší předpisy dané o jízdě povozy, na saních, na koních, jakož i předpisy, aby bylo zamezeno vyběhnutí koní. Z tohoto znění zák. plyne, že pachatelem tohoto přestupku jest ten, kdo v městě anebo v jiných obcích rychlou jízdou anebo neopatrnou jízdou na voze anebo na koni vydá do nebezpečí osobu nebo majetek jiných, anebo poruší předpisy o jízdě povozy ....., a že pro jeho trestní zodpovědnost jest lhostejno, je-li s činem kladeným mu za vinu v příčinné spojitosti nedbalost kterékoli jiné osoby, tedy i osoby činem tím poškozené, neboť skutková podstata tohoto přestupku jest splněna již tím, že rychlou nebo neopatrnou jízdou byla vydána do nebezpečí osoba třetí nebo cizí majetek, anebo že byly porušeny dopravní předpisy. Vyloučena jest tedy trestnost jen tehdy, když obviněný osvědčí ve všech směrech ostražitost jemu náležející, zejména splní všechny předpisy, jež pro jízdy v konkrétním případě padají na váhu.